

POLIROM

Marin Mălaicu-Hondrari

LUNETISTUL

EGO
PROTECTOR

Fragment din *Lunetistul*, de Marin Mălaicu-Hondrari, Polirom 2013

În puținele sale vacanțe, dar lungi, e drept, însă toate dictate de motive evidente pentru el, Constantin făcea de fiecare dată cam aceleași lucruri. Închiria o mașină pentru câteva zile, niciodată mai mult de o săptămână și de preferință mașina era de o marcă japoneză, pentru fiabilitate, căci dacă ura ceva cu adevărat, atunci ura să rămână cu mașina în drum, și o pornea la întâmplare prin sate, pe șosele puțin umblate, fără să-l intereseze neapărat peisajul, ba chiar s-ar fi putut spune că nu avea nicio treabă cu natura, ci mai degrabă îl interesa să străbată cât mai mulți kilometri, să înghită asphalt, să-și petreacă timpul la volan și când ajungea la epuizare să tragă pe dreapta, să se întindă pe bancheta din spate și să adoarmă imediat, să se spele în parcare, să mănânce un sandwich și să plece mai departe. Dacă ploua, cu atât mai bine. De pe drum, cumpăra cărți și filme, apoi se oprea într-un oraș și își găsea o femeie. Avea abilitatea, extrem de folositoare și de inexplicabilă, de a-și da seama, imediat ce intra într-un bar sau într-un club, care dintre femeile de acolo era disponibilă. Era o abilitate care nu-l trădase niciodată și îi ușurase mult viața.

Un mesaj de la Pilar l-a făcut să-și scoată capul brusc din apele line ale somnolenței ce îl cuprinsese. S-a gândit că poate Cristina îi răspunsese deja, dar mesajele de la ea îi parveneau nefiltrate. Într-adevăr, mesajul nu avea nimic de-a face cu Cristina. Carmen Mercedes Belano voia să ia legătura cu el. „Dacă într-adevăr ești la Viena, treci pe la mine. Adu-mi flori. Nu am chef să ies pe vremea asta și am nevoie de flori”. Constantin și-a dat seama că ploaia, ce începuse cu o seară înainte, continua.

O ploaie mărunță, lipsită de capricii, de istorie, o ploaie venind dinspre un cer inexpressiv, un cer cu lumină egală, mohorâtă, un cer ca o fereastră prăfuită. „Ajung la opt”, i-a răspuns și imediat a venit și răspunsul ei: „Te aștept. Rămâi peste noapte?” Acel „rămâi peste noapte” i-a provocat o reacție vie în sex. I-a răspuns că da, iar la șapte și jumătate a luat metroul din centru până la stația Gazometer.

Pe Carmen Mercedes Belano o cunoscuse la o petrecere dată de Gordon, una dintre acele petreceri cum numai el știa să organizeze, ce par sortite eșecului, pentru că nimeni nu cunoaște pe nimeni, iar cei ce totuși se cunosc, se poartă ca niște străini, dar niște petreceri care, nu se știe cum, ieșeau foarte reușite până la urmă și cu toții plecau mulțumiți de fiecare dată. Se dusesse la petrecere mai mult pentru Pilar, să mai iasă și ea din casă, nu pentru că ar fi avut el chef de petreceri, dimpotrivă. De săptămâni întregi i se cuibărise în minte un gând, recurent mai întâi, obsesiv mai apoi. Era convins că nu avea să o mai ducă mult. Nu era bolnav, nu se simțea rău, viața nu îi era amenințată, cel puțin din câte știa, și cu toate acestea, de mai multe ori pe zi, îi trecea prin cap că urma să moară curând. Și totuși, s-a dus la petrecere, iar abilitatea sa înnăscută, sau dobândită, l-a ajutat să o remarce imediat pe Carmen Mercedes Belano. Auzise de ea, dar nu o mai văzuse niciodată până atunci. Oricum, era o femeie pe care nu puteai să nu o remarci. Avea frumusețea rară a femeilor andaluze, cu părul bogat și negru, cu ochii verzi și cu chipul păstrând urmele trăsăturilor maure. Imediat ce au dat mâna, Constantin a simțit nevoia de-a o mai atinge și a pândit un moment oportun. Când Carmen Mercedes Belano a ieșit cu un pahar în mână și nu s-a oprit până la marginea terasei, uitându-se la blocul-turn, sau poate la lună, el s-a

apropiat repede, a rămas în spatele ei și a spus în șoaptă: „Lasă-mă să trăiesc cu tine, nu mai am mult de trăit”. Ea a întors capul, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu i se păruse, că într-adevăr cineva rostise acele cuvinte. L-a recunoscut și a zis: „Ce?”, apoi a adăugat imediat: „Ce tâmpit ești” și s-a întors, a trecut pe lângă el, evitând să-l atingă, s-a pierdut în inima petrecerii. Apoi a venit Gordon, l-a lăudat pentru ideea de a face echipă cu Pilar, au schimbat câteva impresii despre campionatul englez de fotbal, după care au revenit împreună în casă. Spre dimineață, Constantin stătea din nou pe terasă, cu Pilar, cu Gordon și cu Carmen Mercedes, toți patru așezați în jurul unei măsuțe șchioape, care la cea mai mică atingere făcea să tremure paharele adunate pe ea de-a lungul nopții. Brusc, s-a ridicat râzând și s-a dus la marginea terasei. Și-a sprijinit coatele de balustrada lată, din marmură neagră, apoi a auzit-o pe Carmen ridicându-se și o clipă s-a gândit că va veni spre el, și a închis ochii, încă zâmbea, iar ea încă râdea ușor, nici nu mai știe de ce râseseră, important e că ea a venit într-adevăr către el și s-a oprit în spatele lui și o clipă el s-a gândit să se întoarcă cu fața spre ea, dar nu a mai apucat, pentru că a simțit cu i-a strecurat o mână pe sub tricou și și-a lipit palma de spatele lui, cu degetul mijlociu întins de-a lungul coloanei vertebrale și palma ei a urcat până la ceafă și a coborât până sub omoplați, apoi a urcat iar, cu o lentoare aproape insuportabilă și în acele secunde, nesfârșite, bineînțele, ca dovadă că ele continuă și acum, palma ei nu a mângâiat numai câțiva centimetri de piele, ci a mângâiat toată viața lui de până atunci, tot e era el, tot ce fusese, a mângâiat toate cărțile pe care le citise, toată muzica pe care o ascultase și paltonul ros al tatălui său și încălțările mici ale mamei sale și pielea fină a Cristinei și orele lui de singurătate și

kilometrii de asfalt și medalioanele Clubului Trambulinzilor și părul de aur al lui Aris și atunci i-au dat lacrimile și au plecat împreună de la petrecere.

Apoi au continuat să se întâlnească, uneori din întâmplare, alteori pentru că unul dintre ei suna și stabileau când și unde să se vadă, de obicei în locuri neutre, dar uneori și în locuința ei, cum era cazul și acum, când Constantin se nimerise să fie la Viena, acolo unde Carmen Mercedes Belano avea un apartament în Gazometer. Locuia în C3, unul dintre cele patru foste gazometre vieneze, transformate într-un uriaș complex urban. Era mândră că avea o locuință într-o zonă ce în numai câțiva ani ajunsese să fie una dintre cele mai animate din Viena și știa numele celor patru arhitecți care gândiseră acel proiect fabulos și spunea că acolo e singurul loc de pe fața pământului unde se simțea ca acasă.

Carmen l-a așteptat la prima ușă de acces, el i-a întins florile cumpărate cu câteva minute mai devreme, iar ea l-a sărutat pe buze, apoi au luat liftul și odată ajunși în apartament s-au instalat în sufragerie, pe canapea. Carmen Mercedes purta un trening roșu, era desculță și își lăsase părul desfăcut.

– Văd că ți-ai îmbunătățit colecția de umbrele, a zis Constantin.

– Da, am câteva noi, din Canada, din Argentina și nu mai știu de pe unde.

Constantin i-a cerut o țigară, ceea ce a surprins-o pe Carmen, dar i-a oferit imediat una, bucuroasă. Nefumătorii o inhibau.

– Credeam că nu fumezi, a zis.

– Fumez doar în vacanțe. Fumez și beau. Am fumat până la douăzeci de ani. Nu fumez în timpul misiunilor și cum aproape tot timpul sunt în misiune, fumez puțin.

– Eu fumez și beau dintotdeauna, a zis ea. Am copilărit printre fumători și bețivi. Tata are mii de măslini, ce zic eu mii, zeci de mii, iar roadele lor le culegea și cred că încă le mai culege cu emigranți, majoritatea români. Și toți beau și fumau, inclusiv tata. Îi vedeam dimineață de dimineață, de pe la sfârșitul lui noiembrie până la jumătatea lui februarie, cu o săptămână în plus sau în minus, în funcție de vreme, soseau în mașinile lor vechi, cumpărate la mâna a doua, în salopete pătate cu ulei de măsline, încălțați cu cizme de cauciuc și cu șepci cu cozoroc pe cap. Erau veseli, nu știu cum puteau fi atât de veseli, acum mă gândesc că poate erau veseli pentru că aveau de lucru și fumau înainte de a se apuca de treabă și tata era mulțumit de ei. Îi vedeam de la fereastră cum se adunau treptat, soseau pe rând, și mă întrebam cum ajuseseră toți acei cincisprezece, douăzeci de oameni în curtea fermei noastre, adică la mii de kilometri de casele lor. Și îi mai vedeam la prânz, când duceam mâncare alor mei și mâncam și eu împreună cu ei, acolo, pe câmp, printre măslini, urmărind cum își scotea fiecare din geantă caserola cu mâncare sau, cei care nu aveau pe nimeni să le gătească, sandvișurile împachetate în folie de aluminiu. Seara mă întâlneam în sat cu unii dintre ei, la tutungerie, sau la Lidl. Câte unul, care știa spaniola cât de cât, îndrăznea să mă salute și schimbam câteva vorbe, dar cei mai mulți se mulțumeau să se uite lung după mine și nu-mi era greu să citesc în privirile lor ce mi-ar fi făcut și asta uneori mă excita, alteori mă incomoda, în sfârșit, de cele mai multe ori mă lăsa indiferentă. Aveam altele pe cap. În diminețile foarte reci, când un strat gros de brumă acoperea pământul, aprindeau în livadă un foc în jurul căruia se adunau cu toții și ai mei se amestecau printre muncitori, iar tata îi făcea să râdă, știa foarte bine că, dacă

sunt veseli, sunt și eficienți și chiar munceau sărmanii, mai mult sau mai puțin cu dragă inimă, dar puneau osul, iar seara se întorceau tăcuți, epuizați, așezați în remorca tractorului, peste sacii burdușiți cu măslinile adunate de-a lungul zilei și de la depărtare nu mai știai care sunt sacii și care oamenii. Apoi se termina campania de recoltare, tata le plătea cât se înțeleșeră, era un om de onoare, da, tata era cu adevărat un om de onoare...

– Nu ca fiică-sa, a zis Constantin, peste umăr, stând în dreptul ferestrelor mari și uitându-se în sus, acolo unde ar fi trebuit să fie cerul, dar era o cupolă, tot un fel de cer până la urmă, doar că de sticlă.

– Și eu care credeam că nici nu mă ascuți. Onoarea pierdută a lui Carmen Mercedes Belano. Îți mai spun?